

[Socialministeren.]

ladelse til to ganske korte Oplæsninger. Jeg beklager, fordi jeg i og for sig synes, at den høje Rigsdag havde Krav paa hele dette Referat, at Tiden ikke strækker til til at forelægge hele denne Forhandling, men jeg tror ikke, jeg vil kunne beskyldes for Illoyalitet, naar jeg bringer disse korte Referater.

Arbejdsgiverforeningens Formand, Hr. Julius Madsen, sagde følgende:

„Hvad angaar Overarbejde, foreligger der intet Spørgsmaal om dette mere. Det drejer sig blot om 2 pCt., og omregner vi det til det Antal Personer, som ved dets Afskaffelse vil tænkes at komme i Beskæftigelse, vilde han mene, at det drejede sig om 100 Mand. Julius Madsen henviste til Forligsmandens Udtalelser om dette Spørgsmaal, hvoraf det fremgaar, at der ikke var Kød paa dette Ben, og man burde derfor i Overensstemmelse med Forligsmandens Opfattelse lade dette Spørgsmaal falde.“

Det karakteriserer jeg som et rent Nej til en nærmere Forhandling om Afskaffelse af Overarbejde, hvad enten det sker ad organisationsmæssig Vej eller navnlig naturligvis gennem Lovgivningsmagten. Jeg gør her den yderligere Bemærkning, at de Betragtninger, Formanden for Arbejdsgiverforeningen her gør gældende, end ikke er rigtige, hvad Tallet angaar, for det i og for sig snævre Omraade, som han udtaler sig om, nemlig Arbejdsgiverforeningens Medlemmer, men er langt mindre rigtigt, naar vi kommer til det omfattende Omraade, Lovforslaget omhandler, og hvor det ikke kan dreje sig om 100 eller 500 Mand, men hvor det i alt Fald maa dreje sig om tusinde arbejdsløse.

Dernæst omfattede Arbejdsgivernes Nej med Hensyn til en Fordring om Nedsættelse af Arbejdstiden enhver Nedsættelse, der skulde ske gennem Lovgivningsmagten, gennem organisationsmæssig Vedtagelse, endog indenfor enkelte Fag, hvorimod Arbejdsgiverforeningen naturligvis ikke havde noget imod, hvis den enkelte Virksomhed efter Overenskomst med dens egne Arbejdere vilde forkorte Arbejdstiden. Arbejdsgiverforeningens Formand udtalte sig i den samme Forhandling om dette Spørgsmaal saaledes — jeg kan hurtigst referere det saadan:

„*Socialministeren*: Det vil altsaa sige, at Arbejdsgiverforeningen ikke modsætter sig en Arbejdstidsforkortelse i den enkelte Virksomhed, men at den vil modsætte sig dens Indførelse indenfor de enkelte Fag. *Julius Madsen*: Ja, dette er vort Standpunkt.“

Det vil altsaa sige, at der tillades ikke en Gang en Forhandling indenfor de enkelte Fag, end sige indenfor Fagorganisationerne som saadanne, og endnu mindre naturligvis fra Lovgivningsmagtens Side. Hvis det ærede Medlem Hr. Bouet ryster paa Hovedet, fordi han ikke kunde forstaa dette, maa jeg opgive at belære ham, for det er saa sollysende klart for alle andre, der har fulgt med, at her er Tale om en absolut og afvisende Holdning baade med Hensyn til Overarbejde og med Hensyn til Arbejdstidens Fordeling, bortset fra Forholdene indenfor den enkelte Virksomhed.

De ærede Medlemmer Hr. Bouet og Hr. Aksel Larsen var begge inde paa Problemet om, hvorfor Socialdemokratiet ikke, hvor det havde Magten — altsaa i Kommunerne, i Staten har vi det jo ikke — gennemførte en generel Nedsættelse af Arbejdstiden, og i dette Tilfælde tror jeg, at de to ærede Medlemmer var enige ikke alene om Resultatet, men ogsaa om Motiverne. Jeg vil dertil svare, at det er ikke muligt under de øjeblikkelige økonomiske og finansielle Forhold at gennemføre en generel Arbejdstidsforkortelse med fuld Lønudligning her i Landet. Jeg har, som jeg har sagt før, tumlet meget med det Spørgsmaal. Jeg har overvejet det, jeg har forhandlet til mange Sider om det, og jeg har undersøgt, hvad det vilde koste, og den ærede kommunistiske Ordfører maa tro mig, naar jeg siger, at der ligger intet som helst Bedrag eller noget andet bagved. Der ligger dette, at naar Forholdene ligger i Verden, som de ligger i Øjeblikket, og naar der føres internationale Forhandlinger paa dette Omraade, er det mig ikke muligt af økonomiske og finansielle Grunde, og jeg tror heller ikke, det er muligt for Staten isoleret eller for Kommunerne, at gennemføre en 40 Timers Arbejdsuge med fuld Ud-ligning. Det er let at stille Krav om det, og det er naturligt at stille Krav om det, men jeg tror, det er praktisk ugørligt i Øjeblikket at gennemføre det. Jeg haaber paa, at man ad disse internationale Forhandlingers Vej skal komme længere frem, jeg kan jo ikke have noget andet Ønske. Det vilde ogsaa gøre den Socialminister særlig populær, der var i Stand til at gennemføre en 40 Timers Arbejdsuge generelt med Lønudligning i hvert Fald for de lavere Lønningers Vedkommende, men i Øjeblikket lader det sig altsaa ikke gøre, selv bortset fra, at det politisk vilde være ganske uigennemførligt.

Det ærede Medlem Hr. Gregersen fastholdt med en utiltalende Stædighed sin